

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 241/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Z. G. z dnia (...) ((...))			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		G. T.	Karalność oskarżonego	Dane o karalności z K.	634-635
0.12.1.2. Fakty uznane					

za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	Dane o karalności z K.	Dokument urzędowy, którego wiarygodność i przydatność nie budziła zastrzeżeń sądu i stron postępowania.			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla					

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na niezasadnym przyjęciu, że G. T. nie miał zamiaru pozbawienia życia swojego pasierba M. G., podczas gdy ujawnione w sprawie okoliczności, a w szczególności: postawa oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonego, w tym charakter relacji, jakie łączą go z	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

pokrzywdzonym,
wieloletnie
spory z jego
pasierbem M.
G. wynikające
z nadużywania
alkoholu, ciągle
awantury,
wcześniejsze
groźenie M. G.
pozbawieniem
życia i wreszcie
zadanie
pokrzywdzonemu
dwóch ciosów
nożem w dniu
zdarzenia,
mające
doprowadzić do
pozbawienia
życia M. G.
prowadzą do
wniosku, że
oskarżony
swoim
zachowaniem
wyczerpał
wszystkie
znamiona
zarzucanego mu
czynu,
kwalifikowanego
z art.13 § 1 kk w
zw. z art.148 § 1
kk i z art.157 § 1
kk w zw. z art.11
§ 2 kk,

2. rażąco
niewspółmierność
orzeczonej
wobec
oskarżonego G.
T. kary 6
lat pozbawienia
wolności opartej
na przecenieniu
ustalonych w
sprawie
okoliczności

łagodzących
takich jak:
pozytywna
opinia
Dyrektora
Aresztu
Śledczego w Z.,
a niedocenieniu
wymowy i
znaczenia
okoliczności
obciążających, a
to szczególnie:
roli
dotychczasowej
karalności
oskarżonego,
warunków
osobistych
oskarżonego, w
tym skłonności
do działań
agresywnych
pod wpływem
alkoholu,
zadanie 2 ciosów
nożem swojemu
pasierbowi –
jeden w brzuch
i drugi w klatkę
piersiową, brak
przeproszenia
pokrzywdzonego
za zaistniałe
zdarzenia, co
w konsekwencji
doprowadziło do
wymierzenia
kary
nieodpowiadającej
jej celom i bez
uwzględnienia w
pełni dyrektyw
wymiaru kary,
w szczególności
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu, celów
zapobiegawczych

	<p>i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja prokuratora okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.</p> <p>Argumentacja zawarta w przedmiotowej apelacji sprowadza się w pierwszym rzędzie do nieuzasadnionej, bezpodstawnej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w Z.. Zasadza się ona na innej, niż przyjęta przez sąd I instancji ocenie materiału dowodowego.</p> <p>Podkreślić przy</p>			

tym należy, że
zapropozowana
przez
oskarżyciela
publicznego
ocena materiału
dowodowego
jest całkowicie
dowolna i nie
znajduje
żadnego
uzasadnienia
w prawidłowo
zebranych
materiale
dowodowym,
który jak już
wspomniano
został należycie
rozważony.

Zarzut **błędu
w ustaleniach
faktycznych**

dokonanych
przez sąd I
instancji może
być tylko
wówczas
słuszny, gdy
zasadność ocen
i wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd meriti
z okoliczności
ujawnionych, w
toku
postępowania
sądowego, nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.

Ustalenia
faktyczne
wyroku nie
wykraczają
jednak poza
ramy swobodnej
oceny dowodów,
gdy poczynione

zostały na
podstawie
wszechstronnej
analizy
przeprowadzonych
dowodów,
których ocena
nie wykazuje
błędów natury
faktycznej czy
logicznej,
zgodna jest ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
prowadzi do
sędziowskiego
przekonania,
odzwierciedleniem
którego powinno
być
uzasadnienie
orzeczenia.
Reasumując
należy więc
przyjąć, że
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów
i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
zawartą w treści
przepisu art.7
kpk wówczas gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całości kształtu
okoliczności
sprawy i to
w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi

wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak i
niekorzyść
oskarżonego,
jest
wyczerpujące i
logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego
(vide: wyroki
Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84;
z 22.01.1975r.,
I KR 197/74,
publ. OSNKW
1975/5/58; z
5.09.1974r., II
KR 114/74, publ.
OSNKW
1975/2/28; z
22.02.1996r., II
KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10; z
16.12.1974r., Rw
618/74, publ.
OSNKW
1975/3-4/47).
Przypomnieć w
tym miejscu
należy, że
zgodnie z art.7
kpk organy
postępowania, a
więc także i
sąd, kształtują
swe przekonanie
na podstawie

wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9.11.1990r., publ. OSNKW 1991/9/41), przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy m. in. gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy

(art.2 § 2
kpk),

- stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak
i na
niekorzyść
oskarżonego
(art.4 kpk),
- jest
wyczerpująco
i logicznie –
z
uwzględnieniem
wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego –
uargumentowane
w
uzasadnieniu
wyroku
(art.424 §
1 pkt 1 i 2
kpk).

Mając powyższe
uwagi na
względnie, uznać
obiektywnie
należy, że ocena
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego
została
dokonana przez
sąd I instancji z
uwzględnieniem
zasad
sformułowanych
w przepisie art.7

kpk. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego co do oceny zamiaru z jakim oskarżony działał tempore criminis.

Skarżący sam tu nie jest konsekwentny i popadł w apelacji w sprzeczność, której nie próbował nawet racjonalnie wyjaśnić. Na s.2 i 9 uzasadnienia apelacji zapewniał, że G. T. miał działać z zamiarem bezpośrednim zabójstwa, a z kolei na s.7 sobie zaprzeczył dowodząc, że: „... ujawnione w postępowaniu zachowanie oskarżonego, po zadaniu ciosów nożem pokrzywdzonemu prowadzi do odmiennych wniosków, wskazujących na zamiar ewentualny pozbawienia życia M. G. ...”. Sprzeczność ta została zresztą

wytknięta
prokuratorowi
na rozprawie
apelacyjnej w
dniu
(...)Wezwany do
ustosunkowania
się autor apelacji
oświadczył, że
„ **należy**
przyjąć
zamiar
ewentualny a
nie
bezpośredni
” (vide: k.641v).
Stanowiska tego,
podobnie jak i
przyczyny
zmiany, jednak
nie uzasadnił.
Rację ma
niewątpliwie ten
apelujący, że
strona
podmiotowa
przestępstwa
usiłowania
zabójstwa
charakteryzuje
się umyślnością.
Prawdziwe jest
także
twierdzenie, że
ocena zamiaru
sprawcy nie
sprowadza się
wyłącznie do
oceny
mechanizmu
zadania ciosów,
ich ilości i
sposobu
postępowania.
Poglądy
doktryny i
orzecznictwo, na
które skarżący
się obficie
powołuje w

swojej apelacji są ze wszech miar słuszne, jednakże nie potwierdzają automatycznie tez zawartych w cyt. środku odwoławczym. Jak tut. Sąd podkreślał już w uzasadnieniu wyroku z dnia (...) (...), udowodnienie strony podmiotowej, w szczególności zamiaru ewentualnego w procesie karnym nastęcza wiele trudności i uwidacznia słabości prawa dowodowego. Wskazać bowiem należy, iż znamiona podmiotowe czynu, będące w istocie przeżyciami wewnętrznymi sprawcy, jego stanami psychicznymi, nie są bezpośrednio dostępne dla innych osób, a tym samym nie poddają się bezpośredniemu badaniu i weryfikacji. O istnieniu i charakterze tych przeżyć (w tym o postaci zamiaru

sprawcy)
 wnioskować
 można jedynie
 pośrednio, na
 podstawie ich
 zewnętrznej
 emanacji w
 postaci
 konkretnych
 działań
 oskarżonego.
 Wielokrotnie w
 orzecznictwie
 prezentowane
 były poglądy,
 że zamiaru
popęnienia
przestępstwa nie
wolno
domniemywać,
ani się domyślać,
 lecz musi być
 on ustalony w
 sposób pewny,
 wykluczający
 jakąkolwiek
 wątpliwość, w
 szczególności w
 wypadku, gdy
 oskarżony nie
 przyznaje się
 do popełnienia
 zarzucanego mu
 czynu. Wówczas
 to ustalenie
 niezbędnego dla
 skazania za
 przestępstwo
 umyślne
 zamiaru sprawcy
 winno odbywać
 się w oparciu
 o zewnętrzne
 przejawy jego
 zachowania i
 całokształt
 przedmiotowych
 i podmiotowych
 okoliczności
 zajścia, takich

jak, sposób działania, liczba zadanych ciosów, ich siła i umiejscowienie (np. we wrażliwe dla życia części ciała), rodzaj i sposób użytego narzędzia, stosunek sprawcy do pokrzywdzonego, jego właściwości osobiste i dotychczasowy tryb życia, pobudki i motywy działania, i wszelkie inne przesłanki wskazujące na to, że sprawca uświadamiał sobie realną możliwość zaistnienia skutku, który swym zachowaniem spowodował i na jego zaistnienie się godził. Zatem dla wykazania wypełnienia podmiotowej strony zbrodni zabójstwa, tak w postaci zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego, nie jest wystarczające wskazanie na sposób działania, w tym takie jego elementy jak

rodzaj użytego narzędzia, siła ciosu czy skierowanie agresywnych działań przeciwko ośrodkom ważnym dla życia pokrzywdzonego. Są to niewątpliwie bardzo istotne elementy, które jednakże nie mogą automatycznie przesądzić zarówno o spełnieniu strony podmiotowej zbrodni zabójstwa, jak i zdecydować o przypisanej sprawcy postaci zamiaru. Zazwyczaj niezbędną jest nadto analiza motywacji sprawcy, stosunków pomiędzy sprawcą a pokrzywdzonym w czasie poprzedzającym agresywne działania sprawcy, tła zajścia itp. Nie jest przy tym prawdziwe kolejne twierdzenie apelującego, że

Sąd Okręgowy w
Z. G. ograniczył
się wyłącznie do
oceny
mechanizmu
działania
oskarżonego w
dniu zdarzenia,
pomijając
wskazane
wcześniej
okoliczności,
które są
niezbędne do
ustalenia
zamiaru G. T..
Treść
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku tezie tej
bowiem przeczy.
Uwaga ta odnosi
się nie tylko
do trybu życia
oskarżonego
przed
popelnieniem
przestępstwa,
ale i do relacji
łączących ww. z
pokrzywdzonym.
Nie budziło
wątpliwości, że
G. T. nadużywał
alkoholu, pod
wpływem
którego stawał
się namolny i
agresywny. Do
tego atakował
werbalnie
pokrzywdzonego,
prezentując –
jak to
eufemistycznie
ujął sąd meriti
na s.16
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku –

niechętny
stosunek do
swojego
pasierba.
Utarczki
z przeszłości, o
których
wspomina
apelujący, nigdy
jednak nie
prowadziły do
drastycznych
konsekwencji.
Obaj mężczyźni
niejednokrotnie
zarzucali sobie
wzajemnie
analogiczne
„przewinienia” jak
zapalać do pracy,
niechęć do
partycypowania
w kosztach
utrzymania,
nadużywanie
alkoholu, itp.)
i byli równie
aktywni oraz
wulgarni w
trakcie tych
zajść.
Przedmiotowe
zdarzenie nie
było więc –
nie licząc skutku
– niecodzienne.
Pokrzywdzony
sam zresztą
zwracał uwagę,
że pod wpływem
alkoholu
oskarżony
zaczepiał i
obrażał
wszystkich
domowników,
grożąc nawet
pozbawieniem
życia. M. G.
tych ostatnich

nie traktował zresztą poważnie i nie chciał składać w tym zakresie np. wniosku o ściganie (vide: k.60). Założenie prokuratora na s.6 apelacji, że oskarżony „nosił się z zamiarem pozbawienia życia” ww. jest oderwane od realiów niniejszego postępowania. Zdarzenie miało bowiem niewątpliwie charakter nagły i wysoce dynamiczny. Było wynikiem scysji dwóch osób pozostających pod przemożnym wpływem alkoholu. Nie ma żadnych dowodów by oskarżony planował wcześniej zabójstwo M. G.. Sam fakt użycia noża był także efektem splotu okoliczności, których G. T. nie mógł wcześniej przewidzieć. Spotkanie towarzyskie zainicjowane zresztą przez pokrzywdzonego

doprowadziło do finału, którego nie uprzednio nie zapowiadało. Należy przy tym zaznaczyć, że jak wynika z zeznań M. G. to on istotny dla sprawy nóż przyniósł do pokoju, w którym doszło do zdarzenia i położył go na stole (vide: k.59v).

W trakcie bójki pomiędzy ww. oskarżony (nad którym pokrzywdzony osiągał wówczas przewagę) sięgnął po niego i zadał nim 2 ciosy, powodując rany brzucha i klatki piersiowej.

Słusznie Sąd Okręgowy podkreślał za biegłą dr J. S., że nie były to przypadkowe zranienia, będące wynikiem np. niefortunnego nadziania się pokrzywdzonego, lub też wymachiwania nożem przez oskarżonego.

Należy przy tym jednak zaznaczyć, że powierzchowna

rana klatki
piersiowej nie
była szczególnie
groźna. Inny,
poważniejszy
charakter (m.in.
także z uwagi na
siłę uderzenia,
głębokość rany,
itp.) miała
niewątpliwie
rana zadana
w brzuch. Nie
świadczy to
jeszcze
o zamiarze –
nawet
ewentualnym –
zabójstwa. Rację
ma sąd meriti
podkreślając, że
gdyby faktycznie
działał on z
takim zamiarem
mógłby,
realizując
zamiar
domniemywany
przez
prokuratora,
uderzyć M. G.
np. w okolice
serca, wywołując
w ten sposób
niewątpliwie
niewspółmiernie
większe skutki.
Nic też nie stało
na przeszkodzie
by ponawiał
uderzenia
nożem aż do
osiągnięcia
skutku
śmiertelnego.
Prawidłowo Sąd
Okręgowy
podnosił
również,

że oskarżony po interwencji żony i D. K., które ściągnęły wręcz ww. z G. T., przestał uderzać pokrzywdzonego. Nie można też nie zgodzić się z wywodem zawartym na s.26 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że tempore criminis oskarżony nie wypowiadał jakichkolwiek słów, które mogłyby wskazywać na towarzyszący mu zamiar zabicia pokrzywdzonego. Bynajmniej postawa oskarżonego już po zdarzeniu nie przynosi mu chwały, jednakże dywagacje oskarżyciela publicznego, że fakt, iż ww. nie opatrzył pokrzywdzonego i nie wezwał pogotowia mają wskazywać na zamiar ewentualny pozbawienia życia M. G. nie wytrzymują krytyki. Faktem jest, że G. T. nie wykazywał

zainteresowania
losem ww.,
jednakże
skarżący zdaje
się nie
dostrzegać, że
obecni na
miejscu nie
postrzegali
wówczas sytuacji
pokrzywdzonego
jako
potencjalnie
niebezpiecznej.
To przecież jego
matka
a nie sam
oskarżony
poleciała mu
natychmiast
opuścić
mieszkanie.
Zarówno dla E.
T., jak i nawet
D. K. (jedynej
trzeźwej osoby
pełnoletniej na
miejscu
zdarzenia) to
oskarżony
zdawał się
bardziej
poszkodowany
zdarzeniem.
Przedstawione
okoliczności
stanowią
wystarczającą
przesłankę do
stwierdzenia, iż
oskarżony nie
chciał zabić
pokrzywdzonego.
W ocenie Sądu
odwoławczego,
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy nie
dawał podstaw
do przyjęcia

takiego ustalenia
w zakresie
strony
podmiotowej
przypisanego
oskarżonemu
czynu. W tym
miejscu
zauważyć należy,
iż - jak stwierdził
Sąd Najwyższy
w wyroku z
dnia (...) (...)
, warunkiem
przyjęcia, że
sprawca czynu
działał z
zamiarem
ewentualnym
(tak jak
ostatecznie
chciał tego
oskarżyciel
publiczny – dop.
SA P.), jest
ustalenie, iż -
po pierwsze -
sprawca miał
świadomość, że
podjęte
działanie może
wyczerpywać
przedmiotowe
znamiona
ustawy karnej i
- po drugie -
sprawca
akceptuje
sytuację, w
której czyn
wyczerpuje
przedmiotowe
znamiona
przestępstwa, w
postaci aktu woli
polegającej na
godzeniu się z
góry z takim
stanem rzeczy,
przy czym zgody

na skutek nie
można
domniemywać
czy się domyślać,
lecz należy
wykazać, że
stanowiła ona
jeden z
elementów
procesów,
zachodzących w
psychice
sprawcy. W
przedmiotowej
sprawie zatem,
dla przypisania
oskarżonemu
działania nawet
jedynie z
zamiarem
ewentualnym
pozbawienia
życia
pokrzywdzonego,
koniecznym było
udowodnienie
ponad wszelką
wątpliwość, nie
tylko tego, że
oskarżony miał
świadomość,
iż podjęte przez
niego wobec
pokrzywdzonego
działania mogą
doprowadzić do
jego śmierci,
ale także tego,
iż oskarżony
ewentualność
taką akceptował.
Tego rodzaju
okoliczności
prokurator nie
wykazał.
Zgromadzony
materiał
dowodowy tego
nie potwierdza.
Dawał natomiast

jednoznaczne
podstawy do
przyjęcia, iż
oskarżony miał
zamiar
spowodowania
u
pokrzywdzonego
ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu w
rozumieniu
art.156 § 1
pkt 2 kk.
Oskarżony sam
de facto się do
tego przyznawał
relacjonując
przebieg
zdarzenia.
Potwierdzał
użycie noża w
sposób
wskazany w pkt
1 zaskarżonego
wyroku,
usprawiedliwiając
jedynie swoje
zachowanie
działaniem ze
strony
pokrzywdzonego.
Okoliczność ta
- jakkolwiek nie
stanowi żadnego
usprawiedliwienia
postępowania
oskarżonego
(Sąd Okręgowy
słusznie odrzucił
możliwość
działania w
warunkach
art.25 § 1 lub 2
kk) - wskazuje,
iż oskarżony
decydując się na
zadanie
pokrzywdzonemu
ciosu, dążył

do tego, by wyrządzić mu fizyczną krzywdę. Tym samym oskarżonemu można przypisać zamiar bezpośredni spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. Przy czym - jak jednoznacznie wykazało przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe - skutkiem działania oskarżonego było powstanie u pokrzywdzonego obrażeń opisanych w sentencji wyroku, stanowiących chorobę realnie zagrażającą życiu pokrzywdzonego, o czym świadczy opinia biegłej z dziedziny medycyny sądowej.

Reasumując należy zaznaczyć, że oparcie przez sąd ustaleń faktycznych na określonej

i wyraźnie
wskazanej w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku grupie
dowodów, i
jednoczesne
nieuznanie
dowodów
przeciwnych, nie
stanowi
uchybień,
które mogłyby
powodować
zmianę lub
uchylenie
wyroku, w
sytuacji gdy
zgodnie z treścią
art.424 § 1
pkt 1 kpk, Sąd
Okręgowy
w Z. wskazał
jakimi w tej
kwestii kierował
się względami.
Jak wynika z
motywów
zaskarżonego
wyroku sąd I
instancji uczynił
zadość
wymaganiom
wskazanego
wyżej przepisu,
dokonując
szczegółowej i
wszechstronnej
analizy
materiału
dowodowego
oraz wskazując
precyzyjnie jakie
fakty uznał za
udowodnione i
na jakich w tej
mierze oparł się
dowodach. Sąd
ten odpowiednio
wskazał w jakich

częściach uznał
ww. dowody za
wiarygodne, a w
jakich za nie
zasługujące na
wiarę (lub są
nieistotne), przy
czym stanowisko
swoje logicznie
i

przekonywująco
uzasadnił.

Dowody te
pozwoliły
przypisać
oskarżonemu
winę i
sprawstwo
w zakresie czynu
z art.156 § 1 pkt 2
kk.

Przechodząc do
pkt II apelacji
prokuratora z
dnia (...)należy
zauważyć, iż
zawarty
w niej zarzut
rzekomej

rażącej
niewspółmierności
kary

sprowadził się
do polemiki
z prawidłowymi
ustaleniami
Sądu
Okręgowego w
Z. G.. Nadto
wywód na s.8-9
odnosi się de
facto do
surowszej
kwalifikacji
prawnej
forsowanej w
akcie oskarżenia
(a następnie w
pkt I apelacji

oskarżyciela publicznego), która nie znalazła finalnie zastosowanie w stosunku do G. T.. Oczywiście jest, że w naturalny sposób osłabia to argumentację autora ww. środka odwoławczego. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy

kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt 4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności

kary także
wówczas, gdy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego
będące wyrazem
zasady
sądowego
wymiaru kary
nie zostały
przekroczone
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z
10.04.1996r. II
AKa 85/96,
publ. KZS
1996/4/42;
wyroki Sądu
Apelacyjnego w
Poznaniu z dnia
18.01.1996r. II
AKr 463/95,
publ. OSA
1996/7-8/27 i z
dnia
22.06.1995r. II
AKr 178/95,
publ. Prok. i
Pr. 1996/2-3/25
oraz wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 14.11.1973r.
III KR 254/73,
publ. OSNPG
1974/3-4/51).
W niniejszej
sprawie Sąd
Okręgowy
w Z. w
sposób wnikliwy
rozważył
nieliczne
istniejące
okoliczności
łagodzące oraz
szereg
przesłanek

wpływających na
zaostrenie
represji karnej
wobec
oskarżonego.
Rozważając
apelację
oskarżyciela
publicznego w
tej części, Sąd
Apelacyjny nie
mógł podzielić
zawartego w
jej uzasadnieniu
poglądu o
rażącej
niewspółmierności
wymierzonej w
pkt 1 wyroku z
dnia (...) kary 6
lat pozbawienia
wolności. Dla
wymiaru kary
niewątpliwie
istotny był
wysoki stopień
winy G. T. i
bardzo wysoki
stopień
społecznej
szkodliwości
jego czynu. We
właściwy sposób
oceniono sposób
działania
sprawcy, zamiar
z jakim ww.
działał oraz
dobro w jakie
godził. Trafnie
do okoliczności
wpływających na
zaostrenie
represji karnej
sąd I instancji
zaliczył nie tylko
naganny tryb
życia jakie
oskarżony
prowadził przed

popelnieniem
przestępstwa,
fakt, że tempore
criminis także
znajdował się
pod wpływem
alkoholu, ale
również i
uprzednią
karalność
sądową ((...)
Sądu
Rejonowego
w Ż. za czyn z
art.178a § 1 kk
– vide: k.635).
Sąd meriti nie
pomiął przy
tym zachowania
oskarżonego już
po popelnieniu
przypisanego
mu czynu. G.
T. nie udzielił
pomocy
pokrzywdzonemu,
ale nawet nie
przejawiał
żadnego
zainteresowania
jego losem. Jako
przesłankę
łagodzącą
słusznie ujęto
opinię o
oskarżonym z
Aresztu
Śledczego w
Z. (vide:
k.458-460).
Wynika z niej,
że ww. w
warunkach
izolacji
funkcjonuje
prawidłowo i
nie sprawia
problemów
natury
wychowawczej i

dyscyplinarnej.
Walor tego dokumentu nie został bynajmniej przeceniony jak dowodził apelujący.
Nadano mu bowiem odpowiednią rangę i znaczenie. Sąd odwoławczy w pełni podziela i akceptuje dotyczącą tych okoliczności szeroką i przekonującą argumentację zawartą na s.29-33 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Należy podkreślić, iż Sąd Okręgowy prawidłowo wymierzył karę, która istotnie przekracza próg minimalny 3 lat pozbawienia wolności (z uwagi na datę czynu zgodnie z art.4 § 1 kk wobec oskarżonego przepis art.156 § 1 pkt 2 kk stosowano w wersji obowiązującej przed 1.10.2023r. Z tego powodu górna granica

ustawowego zagrożenia w tym przypadku wynosiła 15 a nie 20 lat pozbawienia wolności).

Uzasadnienie apelacji wywodu tego nie podważyło w najmniejszym stopniu.

Skarżący podnosił okoliczności, które zostały już dostrzeżone i należyte uwzględnione przez konstruowaniu orzeczenia o karze. Uwaga ta odnosi się zarówno do liczby ciosów zadanych przez G. T., zamiaru z jakim działał, jego trybu życia, czy też zachowania po popełnieniu przestępstwa.

Dywagacje apelującego nie wnoszą więc żadnej nowej jakości. Dotyczy to także stwierdzenia na s.9 apelacji, że oskarżony nie przeprosił pokrzywdzonego. Jest to bowiem nieprawda, czego dowodem jest przecież

jednoznaczny
zapis w
protokole
rozprawy z dnia
(...): „... ja
przepraszam
pokrzywdzonego...”
k.441).
Formułując tego
rodzaju zarzuty
skarżący winien
zatem dochować
większej
staranności,
której oczekuje
się od podmiotu
profesjonalnego.
Kara
uwzględniać
musi bowiem
dyrektywy jej
wymiaru
zawarte
w art.53 § 1 i 2
kk a nie jedynie
partykularne
interesy
poszczególnych
stron
postępowania.
Reasumując
należy
kategorycznie
stwierdzić, że
Sąd Okręgowy w
Z. G. precyzyjnie
wyważył
wszelkie
okoliczności
wpływające na
zaostrenie
represji karnej
i te łagodzące,
ustalając wymiar
kary na poziomie
adekwatnym do
stopnia
społecznej
szkodliwości
czynu

<p>oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej. Odmienne dywagacje skarżącego mają jedynie charakter ogólników i nie są odpowiednio uzasadnione. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu apelacji jest nieprzekonująca i nie może znajdować akceptacji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę pkt I zaskarżonego wyroku i przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu (...)roku w Ż., w woj. (...), działał w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. G., wywołał awanturę z pokrzywdzonym, w czasie której</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

wyzywał M. G. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe i wulgarnie, a następnie wziął do ręki nóż kuchenny z zieloną rękojeścią, o długości ostrza 10 cm i dwukrotnie ugodził nim M. G. – w klatkę piersiową, powodując ranę kłutą klatki piersiowej z powstaniem odmy tkanek miękkich oraz – w brzuch, powodując ranę kłutą jamy brzusznej, penetrującą do jamy otrzewnej i skutkującą wytrzewieniem sieci, czym spowodował u pokrzywdzonego chorobę realnie zagrażającą życiu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję E. T. i D. K. oraz z uwagi na opuszczenie mieszkania przez M. G. i udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną, tj.

dopuszczył się
popelnienia
przestępstwa z
art. 13 § 1 kk w
zw. z art. 148 §
1 kk w zw. z art.
156 § 1 pkt 2 kk
w zw. z art. 11 § 2
kk i wymierzenie
oskarżonemu za
zarzucany mu
czyn na
podstawie
art.148 § 1 kk w
zw. z art.14 § 1
kk w zw. z art.11
§ 3 kk kary 10
lat pozbawienia
wolności. W
pozostałym
zakresie wniosł
o utrzymanie w
mocy
zaskarżonego
wyroku.

Zwiąże o
powodach
uznania wniosku
za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny.

Brak
skutecznych
zarzutów
apelacji i
okoliczności
podlegających
uwzględnieniu z
urzędu.

4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE

**UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwiążle o
powodach
uwzględnienia
okoliczności

5.

ZSTRZYGNIECIE

**SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**0.1 Wyrok
Sądu
Okręgowego
w Z. G. z dnia
(...) ((...))**

Zwiążle o
powodach
utrzymania w
mocy

Brak
skutecznych
zarzutów
apelacji i
okoliczności
podlegających

uwzględnieniu z urzędu.			
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiężle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

<p>UWAGA:</p>	<p>Zgodnie z art.423 § 1a kpk w zw. z art.458 kpk uzasadnienie sporządzono w zakresie dot. apelacji prokuratora, albowiem obrońca nie złożyła stosownego wniosku z art.422 § 1 i 2 kpk.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>2. 3.</p>	<p>O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.29 ust.2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. 2022.1184) i § 17 ust.2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb</p>	

Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu (tj. Dz.U.
z 2019, poz. 18).
Z tego też tytułu
sąd zasądził na
rzecz adw. A. K.
kwotę 738 zł; (w
tym 23 % VAT).

O **kosztach
postępowania
odwoławczego**

Sąd Apelacyjny
orzekł na
podstawie
art.624 § 1
kpk, zwalniając
oskarżonego od
ich ponoszenia,
albowiem jak
słusznie
zauważył sąd I
instancji istnieją
podstawy do
uznania, że ich
uiszczenie
byłoby zbyt
uciążliwe dla
oskarżonego ze
względu na jego
aktualną
sytuację
majątkową.

7. **PODPIS**

P. G. H. K. M. Ś.